

Hubert Cremer, de laatste
druide van Europa ► 19

Tincturen maken, van die
drup in de regen ► 20

Arjen Pasma over slakken
en ongemakken ► 21

Culturele hoogtepunten in
deze zomer ► 22

De ontdekking van de vrouw

In de oude culturen van de prehistorie stonden vrouwen centraal. In deze matriarchale, egalitaire samenlevingen was meer balans tussen de vrouwelijke en mannelijke aspecten van het leven, vertelt Annine van der Meer, die een leven lang onderzoek deed naar de verloren geschiedenis van vrouwvriendelijke culturen. “Met name de vrouwen bezaten spirituele gaven om zich met hogere dimensies te verbinden. Hun wijsheid ging over de kennis van de ziel en dat zijn wij voor een groot deel kwijtgeraakt.”

Anja Veerman

Annine van der Meer, historica, theologe en symbooldeskundige, heeft van jongs af al een enorme honger naar kennis. Toen ze aan haar eerste studie begon, vroeg haar mentor, een kritische oudere student, waarom zij geschiedenis ging studeren. “Ik wil weten waar het in

het leven om draait en wat ik hier op aarde kom doen”, antwoordde Annine, hem in opperste verbazing achterlatend.

De leerstof over oorlogen – vooral de wereldoorlogen van de 20^e eeuw – hielp haar niet in het beantwoorden van levensvragen. Dat veranderde toen ze op haar 21^e godsdienstgeschiedenis ging studeren bij gnosticus en hoogleraar Oud-Christendom, professor dr. Gilles Quispel (1916-2006). Ze raakte onder de indruk toen hij terugging naar de belangrijke positie van vrouwen in de oude steentijd. Dit deed hij onder andere aan de hand van kleine Venusfiguren (zie kader), die wereldwijd veelvuldig gevonden zijn en die aangeven dat het mensbeeld in de oude en nieuwe steentijd bepaald wordt door het vrouwbeeld. Er zijn uit die tijd weinig mannelijke beelden gevonden.

Die vrouwelijke invloed werkt door in latere periodes, zoals die van Oud-Israël dat lang naast God de Vader ook God de Moeder heeft gekend. Dat bracht Quispel tot bouté uitspraken als “De Here was gehuwd!” en “Naast God de Vader is er God de Moeder!” Dankzij hem kon ze haar studie geschiedenis met bijvakken theologie combineren en daarna bij hem promoveren als enige vrouw. Ik ontmoet Annine bij haar thuis in Honselersdijk, waar bij binnenkomst gelijk de vitrine met oude Venuskunst in het oog springt, vrouwelijke kunst van overal verzameld over de periode 40.000 v. Chr. tot het jaar 0.

Vanwaar jouw liefde voor Venusbeelden?

Quispel wees mij op het werk van archeologe Marija Gimbutas, die onderzoek deed naar de positie van de vrouw in de oude en nieuwe steentijd. Ik kwam op het spoor van de vele vrouwelijke figurines, vrouwenfiguurtjes, die vallen onder de noemer ‘Venuskunst’, omdat ze in de 19e eeuw bij de archeologen de associaties met wulpse Venussen opriepen. Na mijn veertigste ging ik reizen en via de vele Venusbeelden die ik over de hele wereld tegenkwam, kon ik - ondanks dat ik geen archeologe of antropologe ben – teruggaan tot in de prehistorie. Oude Venusbeelden dateren uit zo’n 40.000 v. Chr. Ik onderzocht hun symbooltaal. De Rubensachtige figuren met volle borsten, buik en billen moeten geen achterhaalde, patriarchale betekenis meer krijgen, die tijd is voorbij. Ze duiden het leven gevende vermogen van het vrouwelijke aan. Uit historische en archeologische vondsten weet men dat prehistorische matriarchale samenlevingen hebben bestaan tot de bronstijd- zo’n 3000 jaar v. Chr. Maar in afgelegen gebieden verspreid over de wereld komen ze nu nog steeds voor, zowel in lokale als in regionale verbanden. Dat werd bevestigd tijdens de internationale congressen over moderne inheemse-matriarchale culturen die ik bezocht. (zie kader)

Ontdekte je nog meer over deze oude geschiedenis dat belangrijk is om te weten?

In de prehistorie leefden eenvoudige volkeren, die we jagers-verzamelaars(ers) noemen, ze kenden overvloed en leefden volgens oude wijsheidstradities. Deze gaan over de kennis van de ziel, over liefde en verbinding van hemel en aarde. Via sjamanistische methodes en visioenen stonden met name de vrouwen in contact met hun voorouders, die soms – in de inheemse beleving - ook van de sterren kwamen (‘star ancestors’). Uit hogere dimensies kregen ze door wanneer een ziel op aarde geboren wilde worden. Ook nu nog zijn er verspreid over de aarde inheemse culturen die, net als de eenvoudige jager-verzamelaar-culturen uit de prehistorie, eerst contact met de ziel leggen. Pas daarna volgt de conceptie om de ziel een aards lichaam te schenken. Over deze oude wijze volken bericht ik uitgebreid in mijn komend boek *Humanity’s ET-tijdperk begint nu*, dat in september uitkomt bij uitgeverij Obelisk.

Wanneer ontstond het patriarchaat, de mannelijke dominantie?

Tijdens de bronstijd treft men in opgravingen wapens aan en ter verdediging ommuurde en met wachttorens versterkte steden. Mensen werden genoodzaakt zich te verdedigen tegen vijanden van buitenaf. Steppevolkeren uit Azië. Ook door klimaatsveranderingen, die koude en droogte brengen, verlaten stammen hun oorsprongsgebied en veroorzaken elkaar opvolgende volksverhuizingen, naar het westen (Europa), naar het zuiden (India) en naar het oosten (China). Nu ontstaat het patriarchaat. Vrouwen worden niet meer als gelijkwaardig gezien, maar als minderwaardig. Mensen verlaten hun stamland. Ze raakten ontworteld en getraumatiseerd omdat ze weggerukt worden uit oude verbanden van de grootfamilie en er in kerngezinnen alleen voor staan. Tegenwoordig leren kinderen op school uitsluitend over deze latere, militaristische, patriarchale tijd en niets over de vredelievende, liefdevolle matriarchale tijd van gelijkwaardigheid, die daaraan voorafgaat.

De balans moet dus terug. Hoe heb jij zelf geleerd in balans te komen?

Ik heb een heel levensproces doorgemaakt dat ook diepe dalen kende. Dat ik tweemaal getrouwd was en met behoorlijk patriarchale mannen, maakte mij bewust van mijn negatief-mannelijke eigenschappen - zoals te rationeel en te onderzoekend zijn. Daarmee werd het positief mannelijke in mij wakker geschud. Dat positieve is de moed hebben te gaan staan voor wat je zelf wilt, je eigen grenzen verkennen en beslissingen nemen waar je helemaal achter staat, ongeacht wat een ander daarvan vindt. Nadat ik een zwaar auto-ongeluk wonderlijk overleefd had, dacht ik: 'Ik leef nog. Ik ga nu doen waarvoor ik gekomen ben'. Vanaf 2004 ging ik schrijven en dat hielp me stukje bij beetje de vrouwelijke eigenschappen in mij te laten opbloeien. Het leven zelf is steeds opnieuw mijn leermeester geweest in de vorm van gebeurtenissen en de mensen die zich in mijn leven manifesteerden, hoe negatief die zich soms ook gedroegen. Ik werd milder naar anderen, ging meer voor verbinding, wilde niet oordelen maar in liefde zien en liet iemand gemakkelijker in zijn waarde. Ik begon met mediteren en vond meer rust. Ik kan nu zeggen dat mijn positief mannelijke en positief vrouwelijke meer in harmonie zijn gekomen.

Jouw twintigste boek verschijnt volgend jaar. Hebben jouw onderzoeken en het schrijven jouw persoonlijke ontwikkeling geholpen?

Ja, door mijn ontdekking van meer harmonische samenlevingen in de geschiedenis waarin het positief vrouwelijke centraal heeft gestaan, waar nauwelijks agressie bestond en vaders en moeders met veel liefde voor de kinderen zorgden, kreeg ik steeds meer respect voor het positief-vrouwelijke, dat tot dan toe niet echt had meegedaan in mijn eigen leven. Ik had gezwegen en geslikt. Moeder worden van twee zonen heeft mij goed gedaan en mijn kritisch rationele kant verzacht. Het ontdekken van de kracht van het vrouwelijke in samenlevingen liep parallel aan het ontdekken van mijn innerlijke kracht. Mijn twee laatste boeken, uit 2021 en 2023, gaan over Maria Magdalena en zijn gebaseerd op revolutionaire feiten. Deze helpen ons de hogere kennis en wijsheid die Maria Magdalena doorgaf via haar Evangelie van de Geliefde Metgezellin - ontdekt in 2010 - opnieuw te herinneren.

Zie je om je heen al meer evenwicht ontstaan?

In 2008 heb ik Pansophia, school voor wijsheid in de 21e eeuw, opgericht, een school die bewustwording, spiritualiteit en de kracht van vrouwen verbindt. Plots moest ik uit de ivoren toren van onderzoek afdalen en leidinggeven. Hoe vrouwen in de moderne inheemse matriarchale stammen leidinggaven, had ik bestudeerd. Daar werd in groepen overlegd. Beslissingen werden genomen in consensus of volledige overeenstemming, nooit via het

‘democratische’ model waarin de visie van de meerderheid wordt doorgedrukt ten koste van de minderheid. Het was altijd de vrouwelijke stamoudste die alles samenvatte. Indien men er na lang praten niet uitkwam, was zij het die de wijze eindbeslissing nam die door allen geaccepteerd werd. Bij de vrijwilligers van mijn school was het soms moeilijk de neuzen dezelfde kant op te krijgen, terwijl er toch beslissingen genomen moesten worden. Toen leerde ik hoe ingewikkeld vrouwen en mannen in elkaar zitten en hoe getraumatiseerd mensen kunnen zijn. Ik kwam tot de conclusie dat de tijd nog niet rijp was voor deze school. Inmiddels had ik ook een eigen uitgeverij Pansophia-press opgericht. School, uitgeverij en onderzoek doen, bleken niet te combineren. De school is ontbonden, maar de Pansophia community en uitgeverij bestaan nog steeds.

Hoe herstellen wij in deze verdeelde tijd als samenleving de balans?

Voor de mensheid is dit een zware tijd. Als we niet beter weten, worden we in een lage frequentie en onder controle en in angst gehouden via media en macht, gestuurd vanuit een menselijke elite. We zien verdeeldheid, agressie en oorlogen. We worden met opzet in verwarring gebracht en voortdurend misleid met vervormingen van waarheden. Dit trekt je naar beneden als je daarvan geen besef hebt. Balans is meer een zielenkwestie. Kennis over onze voorouderlijke geschiedenis, die wij diep van binnen met ons meedragen, draagt bij aan het ontwaken van ons spirituele bewustwordingsproces en het hervinden wat we door de tijd heen zijn kwijtgeraakt. Balans gaat niet om het uiterlijke mannelijke en vrouwelijke maar om de innerlijke kwaliteiten en de kennis van het hart. Als mensen hun innerlijke harmonie vinden en de vrouwelijke energie weer gelijkwaardig is met de mannelijke energie, leidt dat tot meer rust, vrede en liefde. Zo kunnen we op onze manier bijdragen aan meer vrede en harmonie in de wereld.

Info over moederland-vaderland-mensland en chronologische artikelen waaronder de podcasts:

<https://www.annine-pansophia.nl/>

Info over de boeken en films: www.pansophia-press.nl

Tijdens de zoektocht naar de wetenschappelijk onderbouwde studies over Venuskunst waarin de link gelegd werd tussen archeologie en antropologie én op internationale congressen, ontdekte Annine dat in oude en moderne matriarchale culturen de moeders centraal staan en mannen en vrouwen op een gelijkwaardige, harmonieuze manier samenleven. Ze leerde over hun verbondenheid met elkaar, met de natuur en hun visie op leven, dood en wedergeboorte. Venuskunst vind je over de hele wereld, met dezelfde overeenkomsten, zonder dat volken met elkaar in contact waren. De beelden laten wijze stammoeders zien, de allereerste moeders die aan het begin staan. Dit is de grondbetekenis van het woord matriarchaat: de moeder (mater) staat aan het begin (archè). Zij hebben de clans veel wijsheid gebracht en zijn later op een voetstuk gezet en vergoddelijkt tot godinnen.

Annine ontmoette wijsheidsleraren op internationale congressen uit de volgende moderne inheemse-matriarchale culturen:

Mosuo-, Yao-, Miao- en Tan-volkeren in China

Chiang-volkeren in Tibet

Minangkabau in Sumatra

Ainu in Japan

Trobrianders in Melanesië in de Stille Zuidzee

Khasi, Garo en Naygar in India

Bantu-, Akan- en Asante-volkeren in Afrika

Berbers en de Tuareg in Noord-Afrika

Arawak-volkeren in Zuid-Amerika

Cuna- en Juchatan-volkeren in Midden-Amerika

Hopi, Pueblo-volkeren en de Irokezen in Noord-Amerika en nog vele, vele anderen

<https://www.annine-pansophia.nl/mensenland/moderne-samenlevingen-in-balans-uitgebreid/>

Het volgende Festival Matriarchy for the Future, met vele internationale sprekers die naast lezingen ook workshops geven, vindt van 3 tot 6 juli 2025 plaats in “Kasteel de Berckt” bij Venlo. Meer info: www.matriarchy-for-future.net.